

Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí (Mt 3,3)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Una de les figures rellevants del temps d'Advent és sant Joan Baptista. El precursor de Jesús és qui prepara els camins del Senyor, fent realitat les paraules del profeta Isaïes (40,3), quan aquest anuncia el retorn del poble d'Israel de l'exili a la terra promesa. És això el que és adient en el temps que ens prepara per al Nadal de nostre Senyor Jesucrist: preparar els camins per rebre el Salvador, que ja és a prop.

El missatge clar i contundent de Joan Baptista és la presència de Déu enmig nostre. Ell anuncia el Regne de Déu: *Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop* (Mt 3,2). Un aspecte del misteri de l'Advent no és solament que el Senyor està venint, sinó que també es fa present la visita de Déu a les nostres vides, al nostre món. La força de la paraula de Joan té la finalitat de desvetllar el cors enfront l'eminència de l'arribada del Senyor.

El missatge clar i contundent de Joan Baptista és la presència de Déu enmig nostre.

Com ja és sabut, la conversió ha de ser l'actitud pròpia del cristià en tot temps. Sempre necessitem, donada la nostra condició de pecadors, la conversió en els nostres cors. La paraula grega amb la qual s'expressa el concepte de conversió és *metanoia*. La qual manifesta la necessitat d'un canvi de mentalitat. Convertir-se és posar-se de cara, i no pas d'espatlles a la veritat. Quant més hom camina d'espatlles a la veritat més s'allunya d'ella. En el fons és caminar allunyant-se de Déu. Convertir-se és no negar-se a obrir el ulls de l'enteniment i del cor a la veritat i a l'amor. L'actitud contrària a la conversió és la de viure d'espatlles a Déu i al seu regne.

El missatge del Baptista, a més de la conversió i la certesa del regne de Déu entre nosaltres, és el seu aspecte de precursor, el qual és molt adient en els temps que ens pertoca de viure. Perquè Déu no és present en el cor de molts dels nostres coetanis, solament és per a molts d'ells una simple idea en el cap d'alguns que no té res a veure amb la realitat. Els qui creiem en Crist hem d'obrir una ruta al Senyor amb el nostre testimoniatge de vida. Els qui creiem en Jesucrist hem de viure amb radicalitat el do de la fe que hem rebut, amb totes les conseqüències: fent allò que ens propi i que molts no fan; i no fent allò que la nostra fe ens diu, encara que tothom ho faci. Vivint així, d'acord amb la nostra fe, serem precursors del Senyor quan ens preguntin el perquè de la nostra existència. Llavors serà el moment de donar raó de la nostra esperança (cf. 1Pe, 3,15).

